

hvorfor jeg fandt det upassende at afgjøre Noget administrativt, som dog senere skulde forelægges Rigsdagen til Sanction; men saafremt Rigsdagen ikke gaaer ind paa denne Lov, saaledes som den her er forelagt, saa er det min Agt at ordne Sagen administrativt i Overensstemmelse med de Grundsætninger, som ere lagte til Grund for Loven.

Den ærede første Taler (Winther) har ytret, at Overformynderisænet var en Communesag; men jeg skal dertil bemærke, at det slet ikke er en Communesag, det er en Stats-sag; naar man vilde gjennemføre den Definition, som den ærede Taler opstillede af, hvad der skal være en Stats-sag, nemlig at det kun skulde være det, som vedkommer hele Staten, saa vilde vi kun faae meget faa Sager til at blive Stats-sager. Mangfoldige Sager, som angaae aldeles locale Interesser, ere dog blevne betragtede som Stats-sager, som f. Ex. Sagen om Silkeborgs Ophøvelse til Kjøbstad, om Canalen ved Løgstørs Grunde og mange andre saadanne. Jeg kan altsaa ikke erkjende, at Overformynderibestyrelsen, hvad jeg ogsaa har udtalt under en lignende Sag, som idag har været for, er en Communesag; det er en Stats-sag; det tilkommer Regjeringsmyndigheden at sørge for, at de Umyndiges Midler ikke forvanstes.

Naar den ærede sidste Taler (Tscherning) har udtalt, at denne Lov efter hans Mening slet ikke indeholder Andet end Bestemmelsen af en Gage paa 3,500 Rd., saa er det jo aabenbart, hvor fællagtig denne Fremstilling er, da Loven jo tillige indeholder en Række Bestemmelser om Bestyrelsen af Overformynderiet efter den nye Ordning. Forøvrigt forekommer det mig, som om begge de ærede Talere gaae ud fra, at den Gage af 3,500 Rd., som omtales i Lovens § 1, skal udredes af Statskassen; men dette forholdet sig slet ikke saaledes; den skal udredes af Overformynderiets egne Midler, deels af den Afgift, som enhver Umyndig maa svare, og deels af Renten af Overformynderiets Capital; altsaa det Embede, hvorom der her er Tale, er ikke noget Statsembede i den Forstand, at Afgif-

terne skulle afholdes af Statskassen. Det staaer vel ikke udtrykkeligt udtalt i Loven; men det følger af sig selv, at naar der ikke bevilges Noget i Finansloven til denne Udgift, saa kan den ikke udredes af Statskassen.

Den ærede sidste Taler har atter ved denne Leilighed indblandet en Sag, som gjentagende Gange har været omtalt her, nemlig Sagen angaaende de Misligheder, der i den senere Tid have fundet Sted ved to Overformynderier. Han har ved den Leilighed bragt paa Dmtale, at der i denne Lov savnes Bestemmelser om det Ansvar, der paaligger de Embedsmænd, som skulle have med Bestyrelsen af Kjøbenhavns Overformynderi at gøre. Bestemmelser desangaaende behøve ikke at staae i Loven; det vise jo netop de Sager, som ere under Behandling i Gyen, idet de Vedkommende have Ansvar for deres Bestyrelse (Tscherning: Stiftamtmanden ogsaa?) — ja naturligvis (Tscherning: pecuniært?) — ja naturligvis (Tscherning: godt!); Ansvarer paahviler først Bestyreren af Overformynderiet, han er den nærmest Ansvarlige; er han ikke istand til at erstatte Tabet, og de andre Autoriteter, som have Tilsyn med Overformynderiet, have ladet det mangle paa det Tilsyn, som efter Lovgivningen paahviler dem, saa paaligger der dem et Ansvar. Man søger altsaa først Overformynderen, og naar man ingen Erstatning kan faae hos ham, gaaer man til Magistraten og undersøger, om den har ladet det mangle paa det tilbørlige Tilsyn — Magistraten er den, der i Reglen har det nærmeste Tilsyn — dernæst undersøger man, om Amtmanden har ladet det mangle paa det tilbørlige Tilsyn — ogsaa han er ansvarlig, saafremt han har gjort sig skyldig i Pliktforsømmelse; er det Revisoren i Ministertiet, som har ladet det mangle paa den tilbørlige Control, saa er han ogsaa ansvarlig derfor, — der behøves altsaa ingen Lovbestemmelse om de Paagældendes Ansvar, det er Noget, der følger af Lovens almindelige Grundsætninger. Den Embedsmand, der ikke opfylder sin Plikt, han er ansvarlig for de Følger, som Forsømmelsen deraf medfører; det er Noget, der læres i alle juridiske Sy-